

Németh István Péter

## Öt balatoni anzix

1

Ki vagy: a puszta szigeten  
nem hagytaál tengenem.

A városka s körötte a hegyek  
mind a Te vállad és öled.

Bedeszkázott szökőkút ekképp:  
üres, de koporsóm a Nélküled-lét

míg tengernyi szeretet árad valóban  
a pöttöm-kerek Malom-tóba.

Zubog a vize, mint a szakadatlan  
prücsökzene, ha nyári csöndbe harsan,

s túlárads valami szívem-vakító fényig,  
mikor koromszín cipellőd érik

magasból kerengelő juharlevelek –  
vesztett mennyükbe vágyva vissza Veled.

2

Nem vagy itt, hogyan is volnál?  
Magam is odébb, dehogy a Balatonnál.

A magányos füredi mólón végigszaladva  
ma sem kiáltottam neved hullongó havakba,

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Utóbbi kötete: *21 hurok* (2018).

néztem csak, hogy kavarnak a pelyhek  
az ablakon túl, míg kislámpa mellett

a nappali homályba itt vakított bele  
verses mappám érintetlen, fehér födele.

Ám most, hogy besötétedett és  
korom az este, már elállt a hóesés,

kályhámba középre húzom a parazsat,  
s megforr a badacsonyi bor ezalatt

szegfűszeggel, fahéjjal... Ám kellene még a  
nevetésednek egy apróka buboréka.

### 3

Kiittam már esteli boromból az utolsó kortyot.  
Almát sütöttem hozzá. Finom volt.

És olyan fényes, hogy kívántam volna  
még egy simítást a homlokodra.

Nem is maradt más a napból, mint  
hogy küldjek szerenádod, amoly régimódit,

mely Néked a sétány végire odaszállhat,  
hol menedék pár nádszál a vadkacsáknak,

s hol közel már a homokkőből való pad  
vésett szőlőfürtjeivel az arra sétálóknak.

Minden olyan próbált, de jó, szinte avított,  
hogy egyszer legalább utunk erre vitt!

S hogy lépted fölcsikorítson, várva várom,  
a platánsor fölötti kavicságyon.

4

A forralt borom színén úszó szegfűszegeket  
odébb hajtani úgy hiányzik édes leheleted,

míg a szélben húrjaik februári fagyok pengetik,  
némán is bár, csupán lüktetnének itt ujjbegyeid.

Testem öregedőben, s annyiszor alázva,  
hajszoltan, már csak a Te közeled kívánja.

Odahúzódna két melled ikéri csúcsára:  
Boglár vagy Fonyód páros piramisára akárha.

Tested: a táj. Amiben otthonomra lelek még,  
hisz lázadnom, se szöknöm – nem lehetség',

ám öled öblébe vágyom csak, amint  
a magzatvíztől fogva minden emlékem visszaring.

Aligha marasztal bármi, de már nem ereszt el  
a Balaton, néz rám, néz, néz a Te szemeddel.

5

Láttunk, hányat is, balatoni éjt?  
Növekvő Hold vágyta öled ezüstleni  
míg odébb horgász kukoricát szórt szét  
s a tó tükre lett csillagokkal teli.

Hallottunk, hányat is, balatoni dalt? Szól  
máig echózva sohse-unt mólóról,  
honnan csilingelnek egymáshoz kocódott  
már vitorla-ingük nélküli árbocok.

S mit egy hajnali részeg összetört,  
ragyog, ragyog bazaltköveken cserepenként  
a sörösüveg, barna meg zöld,

apró hullámokkal együtt röbögi a fényt,  
s folyvást épít a Nap még pillanatra pillanat  
bennünk időtlenebb aranyhidakat.